

Jardí de Can Comelles

Esparreguera

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Can Comelles
Emplaçament Camí de Can Colmelles, al voltant de l'edifici.

Coordenades:

Latitud: 41.54855
Longitud: 1.86326
UTM Est (X): 405195
UTM Nord (Y): 4600278

Classificació

Número de fitxa 08076 - 123
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estil / època: Contemporani
Segle XX
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: Arbre o arbreda d'interès
Observacions protecció: Ordenança municipal no fiscal n. 41, 10-1-1997.
Catàleg d'arbres d'Interès Local, nº 25
Data aprovació: dj., 31/07/1997 - 12:00
Accés Fàcil
Ús actual: Social
Titularitat Pública
Titular: 5304702DG0050S0001HD

Fitxes associades:

[Can Comelles](#)

[Cedre de Can Comelles](#)

[Monument al Mil·lenari vil·la d'Esparreguera](#)

Autoria de la fitxa ArqueoCat SL- Josefa Huertas i Natalia Salazar

Data de registre de la fitxa: dv., 09/05/2008 - 02:00

Autoria de la darrera revisió: OPC

Data de la darrera revisió: dl., 20/04/2026 - 12:09

Descripció

Jardí compost per 41 exemplars de pi (*Pinus halapensis* i *Pinus pinaster*), de boix (*Buxus sempervivens*) i de xiprer (*Cupressus sempervivens*) d'entre 3 i 10 m. d'alçària i una capçada d'entre 1,05 i 2,45 m. de diàmetre.

De la família de les Pinàcies, gènere "Pinus", n'hi ha dues espècies diferents. Els de l'espècie "Pinus pinaster", són arbres de fulles rectes i punxants, que poden mesurar fins a 20-25 cm. Tenen grans pinyes ovodocòniques, que presenten unes escames apiramidades molt prominents. La forma de la copa es caracteritza per ser més arrodonida. Molt abundant a tota la Península, és el principal productor de resines. Viu a llocs amb sòls silicis i amb una certa humitat. L'espècie "Pinus Halepensis", també present, és caracteritzada pel seu tronc tortuós i la seva escorça grisosa amb clapes vermelloses. Les fulles, de fins a 10 cm són de color verd clar, aciculars i flexibles. Les pinyes són còniques, amb escames gairebé planes. Forma boscos molt densos fins a 1200 m sobre el nivell del mar. Destaca pel seu ràpid creixement, fet que provocà el seu ús en explotacions forestals substituint l'alzina en moltes zones. També és coneguda la seva simbiosi amb els fongs, formant micorizes, que ajuden l'arbre a captar aigua i aliments, i al fong a nodrir-se dels compostos fotosintetitzats per l'arbre. D'especial interès és la simbiosi amb les hifes del fong "Lactarius deliciosus", més conegut com a rovelló, i que cal buscar sota aquests arbres.

El boix, gènere "Buxus", espècie "Buxus sempervivens", és un arbust escleròfil, és a dir, amb fulles dures i coriàcies adaptades a viure en ambients secs. Aquestes fulles són oposades i ovals, enteres i llustroses per la cara superior. Viu a la muntanya mitja, encara que en climes submediterranis. La seva fusta, grogosa i molt dura, s'utilitza per fabricar peces tornejades, i anys enrera, s'usava per fer motlles per a grabats d'impremta. El xiprer és de la família de les cupressàcies, gènere "Cupressus", espècie "Cupressus sempervivens". Es tracta d'una conifera de fulla escamosa, persistent a mode d'escames adherides a petites branques, lleugerament separades al vèrtex i aromàtiques. Les seves fructificacions són molt conegudes (anous de Xipre) i constituïdes per 8-10 escames llenyoses que en madurar s'entreobren per alliberar la llavor. El xiprer és una planta que no presenta particulars exigències de clima ni de terreny, resistint climes hivernals rigurosos o terrenys desfavorables i poc humits. Destaca el seu creixement ràpid, podent arribar a viure milers d'anys, i adquirint alçades de fins a 30 m. La seva fusta és temuda per incorruptible i apreciada alhora. Segons la llegenda, amb ella varen ser construïts l'Arca de Noè i el Temple de Salomó.

El xiprer formava grans masses forestals a Grècia i l'Orient Mitjà, des d'on els Grecs i els Romans el van estendre pels països de la riba del "Mare Nostrum". El seu nom prové del terme grec "Kyparissos", del que després va agafar el seu nom l'illa de Xipre. A Esparreguera el trobem presidint llocs monumentals com el cementiri o l'ermita del Puig, ja que la majestuositat i la seva forma esvelta n'afavoreixen aquest ús.

Història

Edat estimada de 90 anys (2026).

Bibliografia

(1997). Càtaleg d'arbres d'interès local. Ajuntament d'Esparreguera. Inèdit.

